

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ ·· Έν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπασι ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλιμόρου παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

ΚΑΙΡΟΝ, 2 Μαΐου. Ὁ λόρδος Δούφφριν ἀνεχώρησε διὰ Κων)πολιν. — Διαδίδεται ὅτι, πρὶν ἀναχωρήσει, υπέγραψε σύμβασιν διὰ τὴν κατοχὴν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Ἀγγλων ἐπὶ πενταετίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

Πῶς ἀπὸ μιᾶς κλοπῆς προήλθεν εἰς μέσον τραγωδία ὀλοκλήρος, μόλις καθαρθεῖσα διὰ δύο πυροβολισμῶν καὶ ἑνὸς τραυματίου, μόνοι οἱ λευκοὶ τοῖχοι τῆς αἰθούσας, ὅπου ἡ Διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας, τὸ γνωρίζουν. Ἐκ τῶν τεσσάρων προσώπων τῆς τραγωδίας, τοῦ συζύγου, τῆς συζύγου, τῆς μητρὸς καὶ πενθερᾶς, τοῦ ὑπηρετοῦ, ὁ πρῶτος μόνον δὲν εἶχε διακνη συνείδησιν τῶν τεκταινομένων, ἀλλ' ἦσαν ὁ νοῦς του καὶ ἡ καρδία του συννερισμένα πρὸ πολλοῦ, μετὰ πόνου, μετὰ πείσματος, μετὰ φόβου, μετὰ δισταγμοῦ, μετ' ἀγωνίας παρακολουθοῦντος τὴν σκοτεινὴν γραμμὴν εἰς ἣν δὲν ἔβλεπε μὲν, ἀλλὰ ἠσθάνετο, ἐμάντευς, — οὐδὲν μαντικώτερον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀπατωμένου — διολισθαίνουσαν τὴν σύζυγόν του ὡς σκιά, ὡς φάντασμα, ὡς ἰνδαλμα, ἀλλὰ μετὰ τίνος συνολισθαίνουσαν, παρὰ τίνος ὠθομένην, ὑπὸ τίνος ἀπατωμένην, ἢ αὐτὴν ὠθοῦσαν, αὐτὴν βιάζουσαν, αὐτὴν παραπλανῶσαν; Αὐτὸς καὶ ἡ ψυχὴ του, δύο σύντροφοι ἀμειλίκτως ἠνωμένοι, ἀδυσωπήτως ἀδιάσπαστοι, ἀπέκαμον πλέον ὡς κατάδικοι κυλιόντες τὸν λίθον περὶ τὴν αὐτὴν ὑποψίαν, μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν συλλάθωσιν ἐπ' αὐτοφῶρῳ, μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν διώξωσιν πετομένην ὡς νυκτερίδα ἀνωθέν των ἢ νὰ τὴν ἀποκτείνωσιν πετροψοῦσαν. Οὔτε εἰς τὸν ἀδελφόν του εἶχεν ἐκμισθηρευθῆ τίποτε ὁ γενναῖος μάρτυς, ἀγωνιζόμενος καὶ σφαδάζων καθ' ἑαυτὸν, κατὰ μόνας. Τὴν τελευταίαν ἀκόμη ὥραν ὁ ἀδελφός του ἤρώτα τὸν ἐραστὴν Χανιώτην περὶ κλοπῆς, αὐτὸς δὲ μόλις ἔλεγε :

— Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι κλοπῆ, τὸ ζήτημα εἶναι ἄλλο, τὸ ὅποιον δὲν μπορῶ νὰ πῶ.

* *

Ἀντιστρόφως ἀντίθετοι εἶναι αἱ καταθέσεις τοῦ ὑπηρετοῦ Χανιώτη μετὰ τῶν ἐξαγομένων τῆς ἀνακρίσεως. Τὰ ἐξαγομένα τῆς ἀνακρίσεως εἶναι περίπου ταῦτα.

Ἡ σύζυγος εἶναι ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τοῦ ἀκροτέρου χωρίου τοῦ Βοσπόρου τοῦ πρὸς τὴν Μαύρην Θάλασσαν, λεγομένου Στένη. Ἐκεῖ ζήτησε ὁ πρῶτος αἴτιος τῆς καταστροφῆς ὁ πρῶτος αἴτιος τῆς τραγωδίας εἶναι ὁ πρῶτος ἐραστὴς διότι ὁ εἰκοσιπενταετής ὑπηρετὴς Γεώργιος Χανιώτης, ξανθός, γαλανός, μὲ γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς, ροδινωτὴν φυσιογνωμίαν, ἀκόμη καὶ τώρα μετὰ τὴν πληγὴν ἣν εἰς τὸν τράχηλον ἔχει, χαρακτηριστικὰ λεπτότατα, ὠραίας κασταναῆς ὀφρῆς καὶ λεπτὸν μύστακα, φυσιογνωμίαν ἐν γένει χαρίεσσαν, καταγόμενος ἀπὸ τὸ ρωμαντικόν, εὐάερον, γραφικώτατον, βουνοστεφές καὶ λοφωστεφές χωρίον τῆς νήσου Πάρου, καλούμενον Λεύκες, τὸ μόνον χωρίον ὅπου δύναται τις νὰ φάγη τὰ ἡδονικώτερα χοιρίδια τοῦ γάλακτος, ὁ Γεώργιος λοιπὸν Χανιώτης, ἐγγράμματος, ἐξυπνος, χαρκτηρὸς νοσητικῶν ρευστοτάτου εἶναι ὁ τρίτος ἐραστὴς καθ' ἃ αὐτὸς λέγει διότι μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κεντρικοῦ οὕτως εἰπεῖν ἐραστοῦ ἐμεσολάβησε, καθ' ἃ κατέθεσεν πρὸς ἡμᾶς ἐξετασθεῖς ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ, δευτέρος ἐραστῆς, ὑπηρετῆς καὶ αὐτὸς ὡς τριανταδύω ἔτων, Ἀλκιβιάδης τὸ ὄνομα, μεθ' οὗ, καθ' ἃ ὁ ἴδιος λέγει, συνελήθη ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἡ σύζυγος ὑπὸ τῆς δούλας. Ὁ ἐραστὴς οὗτος, — ὁ πρῶτος — φαίνεται ὅτι ἀπολαμβάνει τοῦ ἐρωτος μὲν τῆς συζύγου, τῶν συμπαιδιῶν δὲ καὶ τῆς εὐνοίας τῆς μητρὸς. Κακὴ μήτηρ πάντοτε γεννᾷ κακὴν κόρην. Ἴσως μάλιστα ἐπρόκειτο ἀντὶ τοῦ Ἀσλάνη ἢ Ἀθηνᾶ — διότι οὕτως ὀνομάζεται ἡ σύζυγος — νὰ λάβῃ σύζυγον αὐτὸν τὸν ἐραστὴν. Καὶ τώρα ἡ μεταμέλεια ἐγέννησε τὴν προδοσίαν ἐκ συστάσεως θυγατρὸς καὶ μητρὸς.

* *

Ἐδῶ συμπληροῦμεν τὰς πληροφορίες ἡμῶν ἐκ καταθέσεων τῆς παλοῦσας, ἃς ἐλάβομεν διὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Κασσανάκου, ὅστις εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐνήργησε καὶ ὡς πατήρ καὶ ὡς ἱππότης, ὡς σωματοφύλαξ

της κοινωνίας, ελιγώτερον δὲ ἐμολογουμένως ὡς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας. Διότι ἠδύνατο νὰ μὴ προκαλέσῃ τὴν κατ' ἀντιπαράστασιν συζήτησιν φρικτοῦ δράματος μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστῶν, ὥστε νὰ μὴ συμβῆ ὅ,τι συνέβη. Αὕτη ἡ γνώμη τῶν ἐμπειροτέρων καὶ πρακτικωτέρων. Ἀλλὰ δὲν ἦτο φόβος νὰ συμβῶσιν αὐτὰ κατ' ἴδιαν καὶ νὰ ἔχωμεν ἀντι ἐνὸς τρία ὄματα: Ὁ κ. διευθυντὴς ἂν διέπραξεν ἀπερισκεψίαν τινα, τὴν ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβῶς, διὰ τοῦ ριψοκινδύνου καὶ τῆς γενναιότητος ἣν ἀνέπτυξε παρεμβληθεὶς μεταξὺ τῆς ἀπειλουμένης γυναικὸς καὶ τοῦ πολυκρότου τοῦ συζύγου, ἐτόιμου παρὰ τρία νὰ κενωθῆ κατ' ἐπάνω του. Ἔωσεν οὕτω δύο ζωάς, τὴν γυναικίαν καὶ τὸν σύζυγον, ὅστις εἶχεν ὠρισμένην ἀπόφασιν νὰ χύσῃ τὸ αἷμα δύο ἀπατεῶνων καὶ νὰ κολυμβήτῃ ἔπειτα καὶ αὐτὸς εἰς τὴν αἰματηρὰν αὐτὴν τριλογία.

Κατὰ τὰς καταθέσεις τῆς γυναικὸς, τὸ ἀνδρόγγυνον δὲν ἐκοιμάτο οὔτε ἐπὶ ρόδων, οὔτε ἐπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς λινοστρωμνῆς ἢ τῆς ἀχρυστρωμνῆς του. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀκόμη ὅτε διέτριβον, εἶχεν ἐπέλθει διάστασις σοβαρὰ, ἐξ ἀπλουστάτης μὲν ἀφορμῆς, ἀλλ' ἐχούσης ἀναποφεύκτως τὴν πηγὴν τῆς εἰς τὸ ἀνεκαθεν ὄρουθὲν μεταξὺ τῶν δύο ὑπάρξεων χάσμα. Ἡ ἐν Στένῃ οἰκίᾳ ἦτο ποτὲ σπουγγαρισμένη ὅπως γνωρίζουν νὰ σπουγγαρίζουν αἱ Κωνσταντινουπολίτισσαι καὶ αἱ Ἰδραίτιαι. Ἐλαμπε τὸ ἔδαφος ὑγρὸν ἀκόμη καὶ σγεδὸν ῥδινον καὶ πέμπον ἀταίδια τῆς ὑγρασίας, ὅτε ὁ γυναικαδέλφος τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ νεώτερος τούτέστιν ἀδελφὸς τοῦ συζύγου, εἰσέρχεται μὲ τὰ ποδήματά του. Τὴν φράσιν αὐτὴν μπαίνειν μὲ τὰ ποδήματα μόνον οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καλῶς ἐννοοῦσι. Διότι ἐκεῖ εἶνε ἐν χρήσει αἱ γαλλοῖσαι, καὶ ὅταν τὸ θέρος δὲν φέρωνται τοιαῦται, ἀλλὰ τὸ σπῆτι εἶνε σπουγγαρισμένο, θεωρεῖται ὑψίστη εὐγένεια καὶ ἄκρος ἱπποτισμὸς πρὸς τὴν οἰκοδόμησιν αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ ξυπόλυτος. Νὰ μὴς μὲ τὰ ὑποδήματά σου διὰ τὴν Κωνσταντινουπολίτισσάν καὶ ν' ἀφήσῃς τὰ ἴχνη τῶν πελμάτων σου ἐπὶ τοῦ παρθένου ἔδαφους; τὸ ὅποιον αὐτὴ ἀναγκουπωμένη, ἀνυπόδητος, μὲ τὸ σῶμά της εἰς ὄρθην γωνίαν, καθιδρώσῃ; ἐπιλοτέγησεν, εἶνε βιασμός, εἶνε ἱεροσυλία, εἶνε ὡς ν' ἀποπειραθῆς ν' ἀναβῆς ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπέζης.

Ἡ εἰσοδος τοῦ γυναικαδέλφου ἐτάραξε τὰ νεῦρα τῆς μητρὸς τῆς Ἀθηνᾶς ὁ γυναικαδέλφος ἐπεπλήχθη ἢ Ἀθηνᾶ ἔλαβε τὸ μέρος τῆς μητρὸς τῆς καὶ ἐντέθεν. . . κανυγὰς, εἶρε τὴν ὁποίαν παρεκλόουθησε διάστασις τῶν συζύγων ἐπὶ διετίαν διαρκέστασα. Ἀμφότεροι ἔζων χωρισμένοι. Ἐκεῖνη ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκεῖνος περιηγεῖτο, νομίζομεν, τὴν Εὐρώπην. Ὅτε ἐπὶ τέλους συνεφιλώθησαν καὶ καρπὸς τῆς συμφιλώσεως ὑπῆρξε τὸ νεώτερον τῶν κοράσιον, μόλις διετές.

Τὴ χάσμα ὀρύσσεται μεταξὺ ἐνὸς ζεύγους ὑστερον ἀπὸ διετῆ χωρίσμον ἀπέδειξεν ἡ καταστροφὴ, εἰς ἣν κατέληξεν ἡ συνδιαλλαγή.

Ἡ συμφιλώσις, κατόπιν τῆς ὁποίας ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἦτο ποιαύτη συμφιλώσις, ὥστε καὶ σκηναὶ τῆς λεγομένης ὑπὸ τῆς ἀστικῆς γλώσσης ξυλοπατινάδας ἦσαν συνηθέσταται. Ἡ σύζυγος κατέθεσεν εἰς τὸν κ. διευθυντὴν ὅτι τέτοιο ζῆλο τῆς ἔδινε, ὥστε πολλάκις τῆς ἦλθε νὰ πάρῃ τὰ μάτια τῆς καὶ νὰ ἐλθῆ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ νὰ τὰ πῇ ὅλα. Ἐκεῖνος ὁμως τὴν ἐφοβέριζεν, ὅτι ἂν κάμῃ νὰ κίνημα αὐτὸ θὰ τὴν σκοτώσῃ. Καὶ ἔτσι πάντοτε ἐμποδίζετο. Αὐτὰ τὰ λέγει ἡ σύζυγος ἂν ἦνε ἀληθῆ ἀγνωστοίμεν.

καθόσον καὶ ἡ διάστασις, περὶ ἧς καταθέτει, δὲν ἦτο κυρίως διάστασις, ἀλλὰ χωρισμός, ἀπουσία.

* * *

Ἐπὶ τὸν θελωμένον αὐτὸν αὐρανὸν τοῦ συζυγικοῦ βίου ἐτραχύνετο μὲν, φαίνεται, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρὸς, γενόμενος γάλυψ, βαρὺς, ὀξύς, εὐερέθιστος, ἐλεγκτικὸς, ἀπειλητικὸς, καὶ ζῶν πλέον εἰς τὰ σκοτεινά, ὑπὸ τὰς φρικτὰς στοὰς τῆς ὑποψίας καὶ τὰς φρικτωτέρας ὑπονοίας τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀμφιβολίας· ἐνῶ ἡ καρδία τῆς γυναικὸς μαλακῆ, ἀπλαστος, πάντοτε ἐν καταστάσει ζυμώσεως διατελοῦσα, διὸ, καὶ ὡς ὁ μυῦτος, παράγουσα ἀτμόσφαιραν ἀσφυξίας, ἐν ἣ ἔδηλητηριάζετο ὅλος ὁ ἔγγαμος βίος, κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς φρικτῆς νόστου τῆς νοσταλγίας, ἣν ὑπεδοκῆθει ἐκεῖθεν ἡ μήτηρ δι' ἐπιστολῶν αἰσθηματικῶν, βουτηγμένων εἰς τὴν δροσιὰ καὶ τὴν καλλονὴν τοῦ Βοσπόρου, αἰτινας ἐκελάδουν ὡς Χαιρῆνες εἰς τὸ οὐς τῆς Ἀθηνᾶς, κελεύουσαι αὐτὴν μὲ τὰ μητρικὰ σπλάγγνα: «Ἐλα, ἔλα, ποὺ πῆγε καὶ σὲ κλεισε ἐκεῖ μέσα ἰς τὴν ἀθηναϊκὴν ξερὰ ἔλα, ἔλα ἐδῶ ποὺ εἶσαι σινειθιτισμένη νὰ μπαμβουογαίνης, ποὺ εἶνε χαρὰ Θεοῦ, ποὺ ἔχομε τὴν βάρκα μας καὶ θὰ κἀνωμε τοὺς περιπάτους μας καὶ θ' ἀναπνέωμε καθαρὸν ἀέρα, δὲν ζεῖωμε τί καταλαβαίνεις ἐκεῖ μέσα ἰς τὴν Ἀθήνα; ἂν θέλῃ, ἂς ἔλθῃ καὶ ὁ Γιάννης κτλ.

Διατί ἡ μήτηρ ἐκάλεε τὴν κόρην εἰς Κωνσταντινούπολιν; Καὶ διατί ἡ κόρη μετὰ στεναγμῶν ἀνεπόλει τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἤθελε νὰ τρέξῃ ἀμέσως ἀκολουθοῦσα τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς; Ἦτο μόνον τὸ γνήσιον ἐκεῖνο πολιτικὸν αἶσθημα, ὅπερ οὐδέποτε ἐγκλιματίζεται ἐν Ἀθήναις; Ἄλλος τόπος, ἄλλα ἤθη, ἄλλος ἀήρ! Καὶ μάλιστα αἱ τοῦ Βοσπόρου γυναικες, αἱ γρόπαι, ἔχουσαι ἴδιαν προσωπικότητα καὶ φυσιογνωμίαν καὶ σφραγίδα, εἶδη θηλυκῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν, βασιβοζούικων τοῦ ὠραίου φύλου, ἐλευθεριάζουσαι περίπου ὅλαι, καὶ ἔχουσαι κατὰ τι τὸ τσαχπίνικο, τὸ τολμηρὸν, χειραφετημέναι ἀπὸ πολλὰς δειλίας καὶ δυσκολίας τῶν δημοφύλων των, πρῶται εἰς τὸ κόρτε καὶ πρῶται εἰς τὴν δουλειὰ, ξενορράθουσαι, κοκετάρουσαι, γνωρίζουσαι καὶ τὴν τουρκικὴν, ποιούσαι ἐκδρομάς, πρῶται εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς φωνὰς, ἀνδροδερνόμεναι, ἀλλὰ καὶ ἀνδροδερνουσαι, ἐργατικαί, φλύαροι, κομπῆσι, ἀπιστοὶ κλπ. κλπ. Τὸ μυθιστόρημα ἀπὸ τῶν γενικῶν αὐτῶν γρημμῶν τοῦ ὀρίζοντος, τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ τῆς τοπογραφικῆς ψυχολογίας συμπυκνούνται, ὡς τὰ ἐπτά χρώματα τῆς ἱριδος εἰς τὸ λευκὸν φῶς, εἰς τὸν πρῶτον ἐραστὴν τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτὸς—περίεργος σύμπτωσις; δημοκρατικῶν ἐρωτικῶν τάσεων—μήπως νομίστηκε, ὅτι εἶνε κἀνεὶς διὰ τοῦ πλοῦτου τοῦ ἐμπνεύσας τὴν συζυγικὴν ἀπιστίαν, ὅχι, εἶνε ἀπλουστάτος καπνοπώλης, ἴσως τοῦ ἰδίου μικροχωροῦ τῆς Στένης, πλουτίου εἰς κυμαινόμενον ναυτικὸν πληθυσμὸν καὶ εἰς μερικὰ ἐργαστάσια ἀτμομύλων. Εἶνε τὸ ἄγροτικώτερον τοῦ Βοσπόρου χωρίον, μακρὰν παντὸς πολιτισμοῦ εὐρωπαϊκῶν, παρερριμμένον καὶ σχεδὸν ἀόρατον εἰς τὴν τελευταίαν ἄκρην τῆς μακρᾶς παραλλήλου ἀλύσεως τῆς διαγραφούσης τὴν ἀσιανὴν καὶ τὴν εὐρωπαϊκὴν γραμμὴν τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου ρεύματος.

Τοῦτον τὸν ἐραστὴν ὑπόπτευστο ὁ σύζυγος καὶ τούτου ἐπιστολὰς ἠγωνία ἵνα συλλάβῃ, ὅπως ἀνακουφίσῃ τὴν μαρτυρὰ ψυχῆς του ἐκ τῆς καταχθονίου ἀμφιβολίας. Πρὸς ποῖον ν' ἀποτανθῇ; Πρὸς τὸν ὑπρέτην αὐτοῦ καὶ τοῦ θαύματος, τὸν Γεώργιον Χανιώτην, ὅστις ἔκαμεν καὶ χρέη θυρωροῦ.

τοῦ φωνάζει μὲ ἡμέρα καὶ τοῦ λέγει, βρε Γεώργη, κῦττα-ξε ἂν φέρουν γράμματα τῆς Κυρίας; νὰ μοῦ τὰ δίνης.

Ἔχων μάλιστα τὰς ὑποψίας αὐτὰς ὁ σύζυγος μίαν ἡμέραν εἶδεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἐτοποθετοῦντο ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ πρὸς αὐτὸν καὶ αἱ πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ξένους γράμματα ἀρκετὰ ὀγκῶδες εἰς ὄνομα τοῦ ὑπρέτου. Ἰδὼν ἐπὶ τῆς σφραγίδος ὅτι προέρχεται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, συνέλαβε μὲν ὑπονοίας, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ κατάρχη, τοῦ τὸ ἔδωσε περιορισθεὶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἀπὸ ποῦ παίρνει γράμματα, ἐκείνου ἀπαντήσαντος: ἀπὸ τὸν ἐξαδέλφον μου. Τότε ἤυρεν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ πῇ, ὅτι ἐπειδὴ τὸ σπῆτι ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἔχουν ἀφήσει μόνον, καὶ ἔχουν ἓνα θεῖον, ὅστις τοὺς κἀνωμε ἀνισυχίας, μπορεὶ κἀνεὶν γράμμα γιὰ τὸ σπῆτι ἀπὸ τὴν Κων)πολιν νὰ ἔχη τίποτε εἰδήσεις καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ἄνω κάτω, νὰ χολοσκάσων, γιὰ τοῦτο ὅλα τὰ γράμματα τὰ ὅποια αὐτὸς ὡς θυρωρὸς θὰ ἐλάμβανε διευθυνομένα πρὸς τὴν πενθερὰν ἢ τὴν γυναικῆ του νὰ τοῦ τὰ δίδῃ. Ἡ κουθέντα αὕτη ἐτάραξε τὸν ὑπρέτην, οὗτος δὲ ὡς ἐπιτήδειος καὶ διὰ νὰ τοῦ διαλύσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν, τοῦ λέγει: Μήπως ὑποπτεύεσθε τίποτε; ἂν θέλετε νὰ, πάρτε το νὰ τὸ διαβάσῃτε. Ὁ κ. Ἀσλάνης: ὄχι παιδί μου δὲν ἔχω ἀνάγκην, ἀφοῦ μοῦ λές ὅτι εἶνε τοῦ ἐξαδέλφου μου ἐκεῖνο μόνον ποῦ σοῦ εἶπα· βλέπεις ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω σὰν τοὺς ἄλλους ὑπρέτας μου, πῶς σὲ περιποιοῦμαι, κτλ.

Τὴν ἡμέραν δὲ τῆς δραματικῆς σκηνῆς ἐν τῇ διευθύνσει τῆς Ἀστυνομίας ὁ ὑπρέτης Χανιώτης ὠμολόγησεν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη—ἡ τοῦ ἐξαδέλφου του—ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐραστοῦ πρὸς τὴν κυρίαν του.

(Ἐπειτα συνέχεια)

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

ΧΘΕΣ

Ἀπαράλλακτος ἡ ἐν Πειραιεῖ προσδοκία τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας, ὅπως καὶ ἡ τοῦ Βασιλέως μας πρό τινωμηκῶν ὅτε ἐπανήρχετο ἐκ τῆς περιουσίας του. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν ἡμέραν τῶν ἀναμενόντων ἦτο καὶ ὁ ἴδιος Βασιλεὺς. Καὶ πρῶτος μάλιστα ἀναμείνων, ἀφοῦ ἐκεῖνος κατέλθε μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν 2, καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν 4. Τόσον μάλιστα ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ περιμένῃ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ Βασιλεὺς, νὰ ἀγοράξῃ λουκάνικα· ἀλλὰ . . . προσέθετεν ἀστείως καὶ βλακωδῶς συνάμα ἢ κακῇ γλώσσῃ, πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ δένανε τοὺς σκύλους μὲ τὰ λουκάνικα.

Ἡ ὁμιλίτης τῶν δύο ὑποδογῶν ἦτο καταπληκτικὴ καὶ ὡς πρὸς τὴν ὄψιν ἦν παρῆγεν ἢ ὄντως μεγαλοπρεπῆς μαρμαρόστρωτος τοξοειδῆς πυραμίδι ἀποβάθρα, μὲ τὰ ὠραία τῆς πολύφωτα, ὡν ὅμοια ἡμεῖς, κυριε Δήμηρχε, οὐκ ἔχομεν. Τὰ αὐτὰ ἀσθεστώχιστα πυραμιδίδια, μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης, τὰ ὅποια εἶχαν τὸν λόγον των τότε, ἰστανταὶ τὴν βλακωδῆς θεαταί, ὡς φράκα ξένα, μακρύτερα

τοῦ ἀναστήματος, τὰ ὅποια φαίνονται ὅτι κλαῖνε καὶ ἐαυτὰ καὶ τὸν φέροντα. Ἡ μόνη προσθήκη ἦτο δύο Βουλγαρικῶν σημαίων, μαυρολευκοκίτρινων, ἀπαισίας λαζαρετικῆς ὄψεως, μὲ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ λέοντος εἰς τὴν γωνίαν, καὶ γελοιοποιήσιν αὐτῆς ὠραίας περσικῆς σημαίας, τῆς ἐν συνδυασμῷ φερούσης τὸν λέοντα μὲ τὸν ἥλιον.

Ἡ στρατιωτικὴ τιμητικὴ φρουρὰ συνέκειτο ἐξ ἐνὸς λόχου, παρατεταγμένου ἔνθεν καὶ ἔνθεν, συχνὰ πυκνὰ εἰς σύναξιν καὶ διάλυσιν καλουμένου, καὶ τὰ πυροβόλα ἐπ' ὤμων καὶ εἰς πυραμίδας, ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τοὺς ἀξιωματικούς μικροσχῆμους μὲν τινὰς καὶ βραχεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν φοβερὸν τοῦ πατρὸς τοῦ λεοντιδέα Σούτσον τοῦ ἱππικοῦ, στρέφοντα ἀρειμαίνως τὸν μύστακά του καὶ ἀφίνοντα νὰ κτυπᾷ ἐπὶ τῶν κνήμων καὶ τοῦ λιθοστρώτου ἢ καμπύλην τοῦ σπάθῃ, ὡς καὶ τὸν γενναῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ φίλον μας Ἀξελόν. Ἰδιαζόντως ἐλάμαεν τὰς παρατηρήσεις αὐτὰς, διότι ἠθέλαμεν, ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιδειξώμεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἡγεμόνος τὸ ἀνθος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἐν ταῖς φυσιογνωμίαις τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν.

Πότε πότε ἀνεφαίνετο κἀνεὶς ὑπασπιστής, πότε ὁ φρούρχος Πειραιῶς, πότε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ πότε ἢ ὡς ἰτέας θρηνώδους μορφῆς τοῦ ὑπαστυνόμου Πειραιῶς κ. Σωτήργου. Ὁ Τινάνειος κῆπος ἐπρασίεν εἰς πυκνὸν ὄγκον ἀπέναντι τῆς προκουμίας, λουομένης εἰς γαλανὸν ὄρμον, μουσικὴ δὲ ἀπὸ τοῦ κήπου ἐκύλιε τὰ κύματά της εἰς τὴν ἐορτάζουσαν πειραϊκὴν ἀτμοσφαιραν.

Ἡ Λέσχην, τὸ σέμνομα τῶν Πειραιωτῶν, συνέπεσε χθὲς ν' ἀλλαξοπιστήσῃ καὶ ἀλλαξοθρησκείᾳ. Συνήθως ἐρωτικὸν πάθος γεννᾷ τὰς ἀλλαξοθρησκείας, ἢ Ρωμῆα γίνεται Τούρκισσα, Ἐβραῖος χριστιανίζεται καὶ τὰ λοιπά. Τί παθοῦσα ἐπνίξε θρησκείαν καὶ ἐθνισμὸν ἢ κοκέτα Πειραϊκὴ Λέσχην, ἀγνωστοίμεν. Οὐχ ἦττον εἶδομεν τὸν ἐξώστην της, τὸ πολύσαρκον ἐκεῖνο καὶ ἐξογκωμένον τῆς κοκέτας στάθης, φέρον ὅλας τὰς σημαίας τοῦ κόσμου πλὴν τῆς ἑλληνικῆς· μεσίστιον δὲ, μεταξὺ δηλαδὴ κτλ.—ἐπειδὴ ὠμιλήσαμεν περὶ στήθους—τὴν ἰταλικὴν ὥστε ὁ ἐραστὴς βεβαίως θὰ ἦτο μακαρονᾶς.

Ἡ λεμβοδρομία δὲν ἦτο ζωηρὰ, τοῦ ραμνοῦ ἀναμείνοντος πάντοτε νὰ φανῇ τὸ βαπόρι διὰ νὰ μὴ στή βάρκα, ἴσως καὶ τὰ περᾶση μὲ τὸν λεμβοῦχον μὲ πενήντα μόνον λεφτά. Οὐχ ἦττον ὅλην τὴν ἀγανάκτησίν μας διὰ τὸν προσδοκώμενον καὶ μὴ φαινόμενον αὐτὸν Νυμφίον, τὴν ἐξητιμάσαμεν διὰ θαλασσίου περιπάτου, μαινοβογαίνοντες διὰ τῶν θαλασσίων δεινροστοιχιῶν ἃς ἀπετέλων καμαρωτὰ ναυλοχοῦντα τὰ σατανικὰ «Φαρά», ὁ ἀτρόμητος «Γεώργιος» καὶ ὁ περίκομπός καὶ στίλβων ὅλος ὡς δανδῆς, ἐρωτώτροπος ὡς ὁ φερόνυμός του διευθυντὴς τῶν Ναυστάθμων, «Μισαούλης» ἐπ' οὗ καὶ ἀνέκρουεν, κατὰ Σκυλλίστην, μουσικῆ. Ἀλλὰ ὁ Βούλγαρος δὲν ἤρχετο. Κάτου κάπου πεντάκωπος λέμβος ἐπηγιανόφερνε τὸν δραστηριώτερον ὄλων τῶν προκατόχων του Λιμεναρχῆν Καρακατσάνην, ἂν καὶ μὴ ἔξοντώσαντα τὸ γένος τῶν ἄνευ ἀριθμοῦ καὶ χωρὶς λέμβου πλανοβίων βαρκάριδων, εἰς βλάβην τῶν ἐντίμων παλαιῶν λεμβοῦχων καὶ ἀπάτην καὶ βιασμὸν πολλάκις ἀπλοϊκῶν τε καὶ μὴ ἐπιδατῶν.

Ο ήλιος ήδη ολόχρυσος έδωε χρωματίζων αυθαιρέτως την γλαυκήν επιδερμίδα της θαλάσσης, έδωε συνάμα και ή υπομονή των εκκλησιαζομένων και εκκλησιαζουσών πολλὰι εκ των τελευταίων εξέβιαζον τον άποκεκλεισμένον της προκυμαίας περίβολον και τώριγγον εις τον τακτικόν πειραιώτικον περίπατον, ο Διευθυντής της αστυνομίας διέτασσε ν' άγορασθούν βεγγαλικά, με την συμφωνίαν όμως αν δεν τά μεταχειρισθώμεν να μη τά πληρώσωμεν, προωρισμένα δια τας 'Οδοὺς Πειραιῶς και Πανεπιστημίου, ο πρωθυπουργός κατέβαινε, ο βασιλεύς δεν απηλπίζετο, εως οτου τον απήλπισεν ο κ. Τρικούπης και παραλαβών τον έφερεν επάνω, τελευταίον όλων, διότι και ή πλατεία ειχεν έκκενωθή και ή σάλπιγγ' έσούαζε τον λόγον προς αναχώρησιν.

Μετ' όλιγον αι μυροδάται έτελάδουν, αι μυροφόροι του Πειραιώς διηγούντο επί τραπέζης τας συγγινήσεις των, και τηλεγράφημα του Νομαρχεύοντος Κυκλάδων, ότι τῆ αυτῆ ὥρα, καθ' ην εν τῆ Στρατιωτικῆ Σχολῆ καταναλίσκοντο λουκάνικα, εν τῷ βραδευμένῳ ζαχαροπλαστείῳ του κ. Σταματελάκη εν Σύρω, εις ζανθῆς νεανίας, περιστοιχιζόμενος από επιτελείον ολόκληρον έγευματίζε με λουκούμιζ του ηνανά και του φιστικιου και έπερνε και μαζύ του πολλά κουτιὰ δια να τά μοιράσῃ αντι παρκοσήμων εις τούς αὐλικούς. Ἦτο ο ηγεμὼν τῆς Βουλγαρίας.

Ἐν Ἀθήναις

χθές καθ' όλον τὸ μήκος τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου, εις απόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' ἀλλήλων παρατεταγμένοι ἀνά εἰς έρυθροὶ κλητῆρες και μαῦροι χωροφύλακες ὑπεδείκνυον εἰς τοὺς διαβαίνοντας ὅτι ἐκείθεν ὠρίσθη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ ἀναμενόμενος

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 41)

Ο λοχαγός Λαγγάρδ καθήμενος επί τραπέζης κεκαλυμμένης ὑπὸ χαρτίων έγγραφε. Χωρὶς νὰ ταρχθῆ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἐπισκέπτην σου. Ἀναγνωρίσας δὲ τὸν Ἰάκωβον Γρανδὲν ἀφῆκε τὴν γραφίδα καὶ ἠγέρθη ταχέως με ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς και φυσιογνωμίαν ἐκφράζουσαν τὴν ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν.

— Ἄ! λοχαγέ μου, λοχαγέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος προχωρῶν πρὸς αὐτὸν και τείνων τὰς χεῖρας.

Ο κ. Λαγγάρδ λαβὼν τὰς χεῖρας τοῦ νεανίου ἐσφιγγεν αὐτὰς περιπαθῶς.

— Λοχαγέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος συγκεκινημένος, γνωρίζω τί ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ και ἔρχομαι νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας. Βαθμηδὸν συνήχθησαν και τινες περιεργοί, αἱ ἀμαζαὶ ἤρχισαν νὰ κάμουν τὸν γύρον των, ὅμιλοι κυριῶν ἀνεφαίνοντο σύρουσαι τὰς ἐσθῆτας και τὴν περιεργειῶν των, και οὕτω καθηροτίθη μικρὰ τὶς κινήσεις περιερχομένων ἐφ' ἑκατέρων τῶν πεσοδρομίῶν τὴν ὁδὸν και ἀναμενόντων ἐν ὑπομονῇ. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις, ἐπίσημος και ἰδιωτικῆ, διήρκεσεν ἀπὸ τῆς τετάρτης μετὰ μεσημβρίαν μέχρι τῆς ὀγδόης, ὅτε ἐξαντληθείσης τῆς ὑπομονῆς τῶν ἐπισήμων και μὴ ἀναμενόντων, ἡ λεωφόρος ἀφῆθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς.

Τὸ νόστιμον εἶνε ὄχι μόνον τῆς γείτονος ὁδοῦ τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλ' οὐδὲ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ, ἐξ ἧς ἀνεμένετο νὰ διέλθῃ ὁ ἡγεμὼν, ἐλήφθη φροντίς ν' ἀναρθῶσιν οἱ φανοί, και τὸ νοστιμώτερον, τὸ μονάκριβο στολίδι τῆς ὑποδοχῆς, τρεῖς τέσσαρες ρυπαρὰ σημαῖαι κυματίζουσαι ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Ἀντωνιάδου και Μωραΐτου τῶν Τσουσοφρόνων.

ΣΗΜΕΡΟΝ

Τέλος πάντων! περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἀκριβῶς ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἀπεβιβάζετο ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας Πειραιῶς ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν κανονοβολουμένων ἑλληνικῶν και ξένων πλοίων ἐν τῷ λιμένι.

Ἀμφοτέρωθεν τῆς ἀποβάθρας, σημαιοστολιστοῦ, εἶχον παραταχθῆ εἰς λόγος πεζικοῦ και οἱ μαθηταὶ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἀνεμένον δὲ προηγηθέντες δύο ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ βασιλέως, ὁ λιμεναρχῆς Πειραιῶς και τινες ἀνώτεροι ἀξιωματικοί.

Περὶ τὴν δεκάτην παρὰ πέντε λεπτὰ τὰ ὄχηματα τῆς αὐλῆς ἔφεραν τὸν βασιλέα ἐν μεγάλῃ στολῇ μετὰ τοῦ μεγάλου δούκῃ Νικολάου και τῆς λοιπῆς ἀκολουθίας, κατῆλθον δὲ ἐκ τοῦ Χρηματιστηρίου, ἐνθα ἀνεμένον ὁ κ. Τρικού-

— Τί ἐπράξα διὰ σὰς, εἶπεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτῆς ἐκπαληγμένος.

— Ὡ! μὴ ὑποκρίνεσθε ἐκπληξιν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, γνωρίζω τὰ πάντα.

— Λοιπὸν ἄ; ἴδωμεν, τί γνωρίζετε;

— Χθὲς τὴν ἑσπέραν ὁ συνταγματάρχης μου μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ἔχω ἓνα προστάτην ἰσχυρὸν και ὅτι ὁ προστάτης αὐτός ἦτο ὁ λοχαγός τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν Λαγγάρδ.

Σήμερον τὸ πρωτὸν ἔτρεξα παντοῦ νὰ μάθω ποῦ εἴσθε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα πρὸς μιὰς στιγμῆς κατ' εὐτυχίῃ περιπτῶσιν ἀπῆντησα ἓνα ὑπόλοχαγόν σας ὅστις με ὠδήγησεν ἐδῶ, ὅπου, λοχαγέ μου, σὰς φέρω τὴν ἐνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἐπαναλαμβάνω νὰ σὰς εἶπω ὅτι γνωρίζω τὰ πάντα. Ὡ! μὴ ἀρνεῖσθε, τὸν σταυρὸν αὐτὸν τὸν ὀφείλω εἰς σὰς!

— Ἰάκωβε, ἀπῆντησε σοβαρῶς ὁ λοχαγός, τὸν σταυρὸν τὸν ὀφείλετε εἰς τὴν γενναϊότητα, εἰς τὴν ἀφοσίωσιν, εἰς τὴν πατρίδα και εἰς τὴν ἀξίαν σας μόνον. Ἄ! γνωρίζετε τὰ πάντα! Καὶ ἐγὼ γνωρίζω τι, τὸ ὅποιον ἀπεφύγατε νὰ με πῆτε. Εἰς ἐμὲ ὀφείλετε τὸν σταυρὸν!... Καὶ ἡ σημαία τοῦ Σεδάν; Καὶ ἡ ἐπαυλὶς τοῦ Ἀυρέλλ; Καὶ ἡ καλὴ συμπεριφορὰ σας ἐν Κουλιέρ; Αὐτὰ ὅλα τὰ νομίζετε μικρὰ;

— Ἄλλοι ἔκαμαν τὰ ἴδια και περισσότερα, ἀπῆντησεν

πης και ἐκ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος μόνος ὁ πρεσβευτῆς τῆς Σερβίας. Ἐκ τῶν λοιπῶν ὑπουργῶν παρευρίσκειτο ὁ κ. Κοντόσταυλος.

Μόλις ἐξελθόντα τὸν ἡγεμὸνα ἐχαίρειτῖν ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς, παινίσασα τὸν βουλγαρικὸν ὕμνον, ἐδεξιῶθη δὲ ὁ βασιλεύς μετ' ὃ ἐγένοντο ἑκατέρωθεν αἱ προσήκουσαι παρουσιάσεις ὑπουργῶν, αὐλικῶν, ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν και τῶν ἀποτελούντων τὴν θεραπείαν τοῦ ἡγεμόνος.

Ο βασιλεύς ὑπεδέχθη ἀσκεπῆς τὸν ἡγεμόνα ἀσκεπῆ ἐκαλύφθη δὲ οὗτος, ὅταν ἐκαλύφθη και ὁ βασιλεύς. Ἠσπάσθη δὲ ἅπας τὸν βασιλέα και τρεῖς τὸν ἀδελφὸν τῆς βασιλείσσης. Ἀμφοτέροι ἔφερον τὸν Μεγαλόσταυρον. Ο βασιλεύς ἔλαβε τὴν χεῖρα ὅλων τῶν ἀκολουθῶν τοῦ ἡγεμόνος, πλὴν δύο. Ο δὲ ἡγεμὼν ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πρωθυπουργοῦ, τοῦ Κοντοσταύλου και τῶν λοιπῶν.

Ο ἀνεκρουσθεὶς ὕμνος ἦτο, κατὰ τὸν κ. Σάϊλερ, ρωσικὸς, βουλγαρικὸς ὕμνος, ὡς εἶπε μὴ ὑπάρχοντος.

Ο πρέσβυς τῆς Τουρκίας εἶχε μεταβῆ εἰς δεξιῶσιν ἐπὶ ἡμετέρας βασιλικῆς λέμβου.

Ο ἡγεμὼν, ζωηρὸς τὴν φυσιογνωμίαν, εὐρωστος, ζανθός, με πρόσωπον περιβαλλόμενον ὑπὸ γενειάδας, μάλλον ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ἔφερε τὴν ἐπίσημον στολὴν βουλγαροῦ στρατηγοῦ και ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἔθνικὸν κελπάκι μετὰ μικρὰν παρέλασιν ἐν συνοδείᾳ μετὰ τοῦ βασιλέως πρὸ τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν, ἀνῆλθον εἰτα ἑμοῦ, ὁ βασιλεύς; και ὁ ἡγεμὼν, ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμάξης; ἤκολούθηεν ἐπὶ τῆς δευτέρας ὁ μέγας δούξ Νικόλαος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἡγεμόνος και τοῦ κ. Κατζηπέτρου. Τὰ λοιπὰ ὄχηματα περιείχον τοὺς λοιποὺς αὐλικούς και ἀκολουθούς.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην περίπου αἱ ἀμαζαὶ διανύσασαι τὴν

ὁ Ἰάκωβος; εἶπειτα δὲν μοῦ ἔφανε τάχα ὁ βαθμός τοῦ ὑπολοχαγοῦ; λοιπὸν, λοχαγέ μου, σεῖς εἴσθε;

— Φθάνει... ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ πόσην εὐτυχίαν αἰσθάνομαι διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας. Ἐλάτε, καθήστε, ἔχω νὰ σὰς ὁμιλήσω.

Ἡ καλὴ και εὐκρινὴς μορφή σας μοῦ ἐπροξένησε τίσαν εὐχαρίστησιν, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγός, ἀφοῦ ἐκίθησαν, ὥστε ἀμέσως ἠσθάνθη στωργὴν εἰς ἐσὰς. Εἶμαι πρόθυμος νὰ παραχωρήσω τὴν φιλίαν μου. Θέλετε, Ἰάκωβε, νὰ γίνητε φίλος μου;

— Ὡ! λοχαγέ μου, εἶπεν ὁ νεανίας μέχρι δακρύων συγκινηθείς.

— Ἐνόησα, εὐχαριστῶ. Μόνη ἡ φιλία σας, Ἰάκωβε, ἡ ἀντικαταστήσῃ πολλὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας ἔχασα, ἡ μάλλον ἐνόμιζα ὅτι εἶχον. Τώρα ἄς ὁμιλήσωμεν ὀλίγον και διὰ σὰς εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει τὸ μέλλον, και διὰ τὸν ὅποιον τρέφω τὰς ὠριστάτας ἐλπίδας.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω τίποτε ἐνδιαφέρον νὰ σὰς εἶπω.

— Ὅταν πρόκηται περὶ φίλου, Ἰάκωβε, τὰ πάντα ἐνδιαφέρουσιν. Ἐγχετε μικρὰν περιουσίαν;

— Καρμίαν.

— Τί πράττουσιν οἱ γονεῖς σου;

— Ἐνα ἔτος μετὰ τὴν γέννησίν μου ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀποθάνει. Ἦτο ἐργάτης. Ἡ μήτηρ μου με ἀνέθρεψεν ὅσον μποροῦσε καλλίτερα ὡς ποῦ ἔγινα δωδεκαετής.

ὁδὸν Πειραιῶς, και ἐκείθεν τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου ἐσταμάτησεν πρὸ τῶν ἀνακτόρων, ἐνθα ἐκτὸς τῶν τεταγμένων χωροφυλάκων και κλητῆρων, ἑπτὰ εὐζώνοι ἀνεμένον ἐκατέρωθεν τῆς μεγάλης κλίμακος τῶν ἀνακτόρων.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας Πειραιῶς τὸ πλῆθος συνωθείτο ἀνυπόμονον νὰ ἴδῃ τὸν ἀναμενόμενον ξένον; οἱ ἔριπποι χωροφύλακες ἀπετέλουν τὸ καθήκον των συγκερατοῦντες ἐν ὠρισμένῃ ζωνῇ τὰς σειρὰς τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πολὺ ἀγρίως, ὡς συνήθως, και με κίνδυνον νὰ καταπατήσωσιν πολλοὺς ὑπὸ τοὺς ἵππους των. Ἡ πειραιώτικαις βάρκες ἐνασχολοῦντο μεταφέρουσαι τοὺς μάλλον περιεργούς, ἀντὶ εἰκοσαλέπτου ἀμοιβῆς, ἀπὸ τοῦ κοινοστοῦ τῆς ζηρᾶς εἰς τὰ ὑγρά στρώματα, ὅπως ἀνετώτερον ἐκείθεν μακρὰν τῶν χωροφυλάκων και τοῦ συνασπισμοῦ, ἐπιθεωρήσωσι τὸν καταπλέοντα ἐπὶ τῆς λέμβου ἡγεμόνα.

Ἐκ τῶν Πειραιωτικῶν κτιρίων, τὸ Χρηματιστήριον μόνον μετεἶχεν ἐπίσημος τῆς ὑποδοχῆς; ὁ ἐξώστῃς του ἦτο κεκοσμημένος ὑπὸ σημαίων, συμπεριλαμβανομένης και τῆς Βουλγαρικῆς, κατὰμιστα δὲ τὰ δώματά του και τὰ παράθυρα ὑπὸ κυριῶν και κυριῶν.

Οὐδεμίαν ζητοκραυγὴν ἀπόπειρα ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλῆθους οὔτε ἐν Πειραιεὶ οὔτε ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις, οἱ δρόμοι, τοὺς ὁποίους διήλθεν ἡ ἐποχουμένη συνοδεία δὲν παρουσίαζεν ἑκτακτὸν τινα κίνησιν, ἴσως ἐνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος καύσωνος, ἴσως ἐνεκα ἐκδικήσεως διὰ τὴν χθεσινὴν ματαιωθείσαν προσδοκίαν, ἴσως ἐνεκα ἐθνικοῦ συναισθήματος ἀδιαφορίας; μόνον ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν παρὰ τὰ ἀνάκτορα δένδρων παρέμενεν ὀλίγος κόσμος ἀναμένωντες τὴν διάβασιν.

— Ὑστερα;

— Ἀπέθανε και αὐτή.

— Ὅσοι; ὁ δυστυχῆ μου φίλε!

— Ὁ ἀνάδοχός μου, γηραιὸς λοχαγός τῶν δραγόνων, με ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του και μοῦ ἔδωκε τὴν ἐκπαίδευσιν τὴν ὁποίαν ἔχω. Τοῦ χρωστώ πολλά, τὰ πάντα δι' ἐμὲ ἦτο ἀληθὴς πατήρ. Ἦμην ὑπέρτης ἐπαύλειος, ὅτε ἐκλήρωθην στρατιωτῆς. Ἀνεχώρησα πρὸ τῆς κλήσεως, διὰ νὰ δυνθῶ νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ 10ον σύνταγμα τῶν δραγόνων, ὅπου ὁ ἀνάδοχός μου ἦτο λοχαγός. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία μου.

— Πολὺ ἐνδιαφέρουσα, φίλε μου. Ἐγχετε ἴσως και μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποία μοῦ κρύπτετε, Ἰάκωβε, και ὅμως εἶμαι περιεργός νὰ ξεύρω ὅλα, ὅταν ἀφοροῦν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους; ἀγαπῶ, χάριν αὐτῶν και διὰ τὸ συμφέρον των. Γνωρίζω ὅτι αὐτὴ εἶνε ἀδυναμία, ἀλλὰ μὴ δυσχερῆσαι, ἀν ζητῶ νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἰδωμεν, δὲν ἀφήσατε μίαν μνηστῆν εἰς τὴν πατρίδα σας;

Τὸ μέτωπον τοῦ νεανία καταπόρφυρον ἐγένετο και μειδίμα ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ἄ! βλέπετε, Ἰάκωβε, ὅτι δὲν ἠπατώμην, ὅτι ἡ μνηστῆ ὑπάρχει;

— Ἀληθῶς.

— Εἶνε νέα ὠραία και φρόνιμος.

— Δεκαεπταετής, ὠραία ὡς ἄγγελος; ὡς πρὸς τὴν φρό-

Είς τὴν κλίμακα τῶν ἀνακτόρων ὑπεδέχθησαν τὸν ἡγεμόνα ὁ Ναύαρχος Σαχίνης, ὁ ὑπασιπότης Κουτσούκος καὶ ὁ κ. Λύδερς, μετὰ τῶν τριῶν βασιλοπαιδίων.

Εἰς δὲ τὴν αἰθούσαν τοῦ θρόνου ἡ Βασίλισσα, φέρουσα δυστυχῶς μαγουλίαν ἐνεκα νευραλγίας.

Ἀμέσως μετὰ τὰς συνήθεις παρουσιάσεις ἀπῆλθεν πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τῶν ἀνακτόρων, διατεθειμένον ὄλον, ὡς εἴπομεν χθές, διὰ τὸν ἡγεμόνα καὶ τὴν ἀκολούθιον του.

Ἐγένετο δὲ καὶ ἡ προσκόλλησις παρὰ τῷ ἡγεμόνι τοῦ κ. Βάσσου ὡς ὑπασιπιστοῦ.

Πρῶτος ἐγγραφαίς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκέψεων περὶ τὴν 11ην π. μ. ἦν ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Αὐστρίας κ. Μλόμ. Μετ' αὐτὸν δὲ ὁ τῆς Ρωσίας πρέσβης κ. Σίσκην μετὰ τῶν κ. Αἴγλερ καὶ Μπαχμέτιερ. Εἶτα δὲ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι.

Οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὴν Βασιλικὴν Τράπεζαν ἀπόψε περὶ τοὺς ἑκατὸν δεκαπέντε. Ἡ τράπεζα θὰ γίνῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ, τῆς μουσικῆς ἀνακρουστικῆς ἀπὸ τῆς γαλιάριας. Δὲν πιστεύομεν ν' ἀνακρουσθῇ ὁ σλαβικός βίανος, ὁ σκοπῶν τὴν ὑπὸ Βουλγάρων κατὰκτησιν τῆς Σταμπούλ. Μεταξὺ ἄλλων προσκεκλημένων εἶναι οἱ ὑπουργοὶ ἐννοεῖται, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, οἱ Σωματάρχαι, οἱ αὐλικοὶ ὄλοι, αἱ πολιτικαὶ ἀρχαί, ὁ Διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, οἱ Βασιλικοὶ ἐπίτροποι, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, καὶ λοιποὶ, καὶ λοιποί.

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἡγεμόνος εἰς ἅπαντας καλλίστη.

νισίαν τῆς, οὐδεὶς ἐν τῇ χώρᾳ θὰ ἐτόλμα ν' ἀμφισβάλῃ ὁ ἀνάδοχος μου εἶναι πατὴρ τῆς!

— Ἀγαθὴ τύχη ἰδοὺ ὁ ἀληθὴς ἐνθουσιασμός! δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην νὰ σὰς ἐρωτήσω ἀν τὴν ἀγαπᾶτε.

— Περισσότερον ἀπὸ τὴν ζῶν μου! ὦ! ναί, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀξιολάτρευτον Ἰωάνναν μου.

Τὸ ὄνομα Ἰωάννα ἐνεποίησε γίγος εἰς τὸν ἐλευθεροσκοπευτὴν.

— Ἰάκωβε, εἶπε, δὲν ἀνεφέρατε ἀκόμη περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς σας.

— Ἐγεννήθην εἰς Μαρέιλ.

— Εἰς τὰ Βόσγια; ἐπεφώνησεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς ὠχρίσας.

— Μάλιστα, λοχαγέ μου, ἀπάντησεν ὁ νεανίας παρατηρῶν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

Τὸ μέτωπον τοῦ ἐλευθεροσκοπευτοῦ κατέστη περίφροντι, τὸ δὲ βλέμμα του, ἀκοντος, εἶχε λάθει ὀδυνηρὰν ἔκφρασιν.

— Μήπως γνωρίζεται τὸ Μαρέιλ, λοχαγέ μου; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὅχι, διήλθον μόνον ἀπ' ἐκεῖ ἄλλοτε· ἀλλὰ γνωρίζω κάποιον εἰς ἓνα ἐκεῖ κοντὰ δῆμον, ἀπάντησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, προσπαθῶν ν' ἀποκρύψῃ τὴν θλιψὴν του καὶ νὰ κατευάσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἠννόησεν, ὅτι οὗτος διετέλει ὑπὸ ἔκτακτον συγγίνην καὶ ὅτι οὐδὲν ἐφάνετο δικαιολογοῦν αὐτὴν.

Ἄβριον εἰς τὸν «Παρνασσόν» μεγάλη κίνησις. Θὰ ζυμίσῃ ὁ ἔξοχος εὐφυλόγος Μπάμπης Ἄννινος περὶ τοῦ ἔτους 1000 Μ. Χ. Καὶ διὰ νὰ μὴν τὸ ἐκλάβωσι εἰς Συναξαριστὴν, ἀνοίγομεν τὸ παραπέτασμα τοῦ ἀναγνώστατος αὐτοῦ καὶ σὰς λέγομεν ὅτι πρόκειται κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα περὶ τῆς μελλούσης τοῦ κόσμου καταστροφῆς. Φαντάζεσθε τῶρα ὅτι ὁ ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργῶν καὶ κκταστρέφων κ. Ἄννινος τί ἔχει καὶ τί δύναται νὰ πῇ περὶ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς. Ἡ μελέτη ἔχει καὶ δευτέρον μέρος καὶ τὸ δεύτερον μέρος ὁ ἀναγνώστης ὄχι τὴν Δευτέραν, ἀλλὰ τὴν Τρίτην.

Καὶ ἄλλο τηλεγράφημα ἐκ Καλαμῶν ἐλάβομεν, φέρων εἰκοσιῆς ὑπογραφὰς καὶ διαμαρτυρούμενον ἐπίσης ἐνκντίον τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Περικλέους Μπούτου τηλεγραφηθέντων κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου Μεσσηνίας.

Τὸ τηλεγράφημα ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Μετὰ βραθείας λύπης ἀνέγνωσαν συμπολίται: ἡμῶν τὰ ἐν τῷ «Αἰῶνι» γραφέντα ἐκ Καλαμῶν περὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μεσσηνίας, τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον καὶ ἀνακριθῆ εἶνε καὶ ἀπάδοντα μετ' ὅν χαρακτηρα, τὰς ἀρετὰς, τὸ φιλοδίκαιον καὶ τὴν ἀμεροληψίαν, μεθ' ὧν κοσμεῖται ὁ σεβάσμιος οὗτος ἱεράρχης, τοῦ ὁποῦν τὴν ἀγαθὴν καρδίαν εἶνε λυπηρὸν νὰ πικραίνῃ τις ἀδίκως διὰ πολιτικὰ συμφρόντα.»

Ἐσπερινός ἀπόψε ἐν Πειραιεῖ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετ' Δεσπότη καὶ αὐτίον λειτουργίαν πανηγυρικῶς ἐμένης τῆς Θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἡ

ἀλλ' ἐκ σεβασμοῦ καὶ ἐξ ἐχεμυθείας δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Ἰάκωβε, ὑπέλαβεν ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ, ὡς νὰ εἶχε μαντεύσει τὴν σκέψιν τοῦ νεανίου. Εἶμαι ὀλιγώτερον ταραγμένος, μὴ παρατηρεῖτε τοῦτο. Ἡ ἀνάμνησις τῶν ἀρχαίων μου θλίψεων, ἧτις ἐπέρχεται εἰς ἐμὲ αἰφνιδίως καὶ ὅταν ὄλος διόλου δὲν τὰς περιμένω· τοῦτο μὲ ταραττεῖ.

Ἐγερθεὶς ἐποίησε δύο βήματα ἐν τῷ θαλάμῳ βαδίζων βραδέως καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ τμήθους.

Γ.

ΠΟΥ Η ΤΙΧΗ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ

— Δυστυχῆς νεανίας! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ, δὲν γνωρίζω τίποτε ἀκόμη. Ἄλλ' ὄχι, καὶ νὰ ὀμιλήσῃ κίνεις ἀναφανδὸν θὰ ἦτο προμερὸν τραγῆμα, θὰ τὸν ἐσκότωνε ἴσως. Μάλιστα, μάλιστα, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς ὀφείλω νὰ σιωπῶ. . .

Ἐπανῆλθεν ὁ λοχαγός, εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις καὶ αὐτὸς ἔγερθεὶς ἀνέμενε ν' ἀποσυρθῇ, ἀπὸ κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὴν συγγίνην του.

— Καθῆσθε, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν νεανίαν περιπα-

διοκτοσία τῆς γνωστῆς Ὑδραϊώτισσας Μπάμπης Κονδύλως, ἀνευρούσης αὐτὴν ἐν Κανδυλλί τοῦ Βοσπόρου, ἀπὸ τοῦ πρώτου τὴν ὠνειρεύθη, διότι ὅλα αὐτὰ τὰ εὐρήματα ὡς καὶ τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Τήνου πρώτον ἀναφαίνονται καθ' ὑπνοῦς, καὶ μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς ἀνασκαφάσῃ αὐτὴν ἐντὸς περιβόλου τουρκικοῦ παλατιοῦ κλπ. Ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς Μπάμπης Κονδύλως ἀπολαύει πολλῆς πίστεως ἐν Πειραιεῖ, αὐτίον δὲ γυρᾶ ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι, ἀνοίγουσάν τῶν οἰκοδεσποινῶν τὰς αἰθούσας τῶν, διὰ τὸ καλὸ τοῦ σπῆτιοῦ τοῦλάχιστον ἐπὶ ἐν ἔστο, διακοῦν. Ἡ συρροὴ καὶ τὸ προσκύνημα θὰ ἦνε μεγάλη καὶ πυκνόν.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ σκύλοι εἰς τὰ σχολεῖα!

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἀμερικανὸς Φυσιολόγος» ὁ κ. Κούπερ ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν του διατὶ μέχρι τοῦδε ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπεχείρησε νὰ διδάξῃ τὰ γράμματα καὶ εἰς τὰ ζῶα. Ἀποδεικνύει δὲ ὅτι ἡ διανοητικὴ ἐργασία ἦτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐκφράζεται ἡ ἰδέα δι' ἐνὸς σημείου γραφικοῦ ἢ ἀκουστικοῦ ἢ μιμικίου, δὲν εἶνε ἀνωτέρα τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ ζῶου, καὶ πρὸ πάντων τοῦ κυνός. Προτείνει μίαν μέθοδον συνισταμένην εἰς τὸ νὰ γράφεται πλησίον τοῦ εἰκονιζομένου ἐν τῷ κυνικῷ ἀλφαριθμητικῷ ἀντικειμένου καὶ ἡ λέξις, εἰς τρόπον ὥστε ἀφαιρουμένης μετὰ τινὰ ἐξάσκησιν τοῦ κυνός, τῆς εἰκόνας, θὰ δύναται οὗτος μόνον ἐπὶ

τῇ θεᾷ τῆς λέξεως ἢ τοῦ σημείου νὰ ἐννοῇ περὶ τίνος πρόκειται, ἐν ἄλλαις λέξεσι νὰ ἀναγινώσκῃ.

Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ Κούπερ ἐπιστημονικῶς ἐξεταζομένη εἶνε ὀρθή.

Ὅστις ἔχει ἰδέαν τοῦ φυσιολογικοῦ μηχανισμοῦ τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ ἐγκεφάλου, πρὸς δὲ ὅστις δὲν εἶνε τυφλὸς ἀπέναντι τῆς πολυπλοκῆς καὶ λιαν ἀνεπτυγμένης διανοίας τοῦ κυνός, καὶ γνωρίζῃ νὰ διερμηνεύῃ φυσιολογικῶς τὰς πράξεις αὐτοῦ, αἵτινες γίνονται κατὰ τὸν αὐτὸν μηχανισμόν καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὑμελιώδεις νόμους, ὅπως καὶ παρὰ τῷ ἄνθρωπῳ, εἰσίνος μετὰ πεποιθήσεως θὰ ἀναμείνῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπαθειῶν τοῦ Κούπερ ἀναλαμβάνοντος τὴν ἐκπαίδευσιν, ἔστω καὶ στοιχειώδη, τῶν κυνῶν.

Ὁ μὴ γνωρίζων ὑπὸ οὐδεμίαν ἐποψίν ἓνα ὄργανισμὸν, ἐὰν μὲν εἶνε λογικὸς, ὀφείλει νὰ μὴ ἀποφανθῇ ὡς πρὸς τὸ πιθανόν ἢ ἀδύνατον τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἰδέας τοῦ Κούπερ. Ἐὰν δὲ δὲν εἶνε λογικὸς, ὅπερ καὶ πολὺ συχνότερον, θὰ ἀποφανθῇ μετὰ τῆς τετυφλωμένης καὶ κούρου πεποιθήσεως ὡς ἀπὸ τρόπου ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε πρὸ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ θὰ στεφανώσῃ τὴν ἀπόφασιν του ταῦτην μετ' ἐν περιφρονητικόν καὶ ἠλίθιον μειδιάμα. Ἐὰν δὲ τῷ ζητήσῃ τις τὸ λέγον, τότε θὰ εἴπῃ, μὴ δυνάμενος οὐδένα συλλεγισμὸν νὰ κάμῃ, διότι στερεῖται τῶν ἀναγκαϊουσῶν γνώσεων: μπᾶ! εἶνε ἀδύνατον!

Ἡ ποιαῦτη οἰκτρὰ κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος δυστυχῶς εἶνε συχὴ καὶ εἰς τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους. Οὕτω εἰς ἀρθρογράφου τῆς Βιενναίας Ἠμερησίας λόγον ποιούμενος περὶ τῆς ἰδέας ταύτης τοῦ Κούπερ ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀρθρῷ σκοποῦντι τὴν ἀνάγκην μιᾶς καταχθονίου ἰδέας κληρικῶν τιμῶν τῆς Λεϊψίας, οἵτινες ὑποστηρίζουσι διὰ τῶν Περιοδικῶν καὶ τῶν Ἐφημερίδων ὅτι δὲν

θῶς δὲν σὰς ἀπολύω· ἔχομεν ἀκόμη νὰ συνομιλήσωμεν. Λαμβάνετε συχνὰ εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Μαρέιλ;

Ὁ Ἰάκωβος ἀνεστῆναξ.

— Δὲν λαμβάνω πλέον, ἀπάντησε θλιβερός. Τί συμβαίνει ἀγνοῶ· αὐτὸ δὲ μὲ θλίβει καὶ εἶμαι πολὺ πολὺ ἀνήσυχος.

— Ὅλα τὰ ἀνατολικά ἡμῶν διαμερίσματα γνωρίζετε ὅτι κατέχοντι ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν.

— Ἀλλοίμονον! αὐτὸ δὲν μοῦ εἶνε διόλου ἐνθαρρυντικόν.

— Ἔστω· ἀλλ' ἐξηγεῖ διατὶ δὲν λαμβάνετε ἐπιστολάς.

Ὁ Ἰάκωβος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Γνωρίζω, ἀπάντησεν, ὅτι πολλαὶ ἐπιστολαὶ τῶν κατελημμένων ἐπαρχιῶν φθάνουν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὕρον των. Ὑπάρχουσι στιγμῆς ποὺ φαντάζομαι ὅτι κἀνὲν δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν πατέρα τῆς· μετὰ ταῦτα κατορθῶνω νὰ ἐνθαρρύνω τὸν αὐτὸν μου σκεπτόμενος ὅτι ἐὰν συνέβαινε δυστύχημα τι σοβαρὸν, θὰ ἐπληροφοροῦμην οὕτως ἢ ἄλλως.

Ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ταρασσόμενον μέχρι τοῦ βῆθους τῆς καρδίας.

— Πότε ἐλάβετε τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν; ἠρώτησε.

— Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν.

— Ἡ ἐπιστολὴ τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας;

— Προήρχετο ἀπὸ τὸν λοχαγὸν Βαγιάν, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰωάννα εἶχε γράψῃ μίαν σελίδα.

— Ποῦ εὐρίσκεσθε τότε;

— Εἰς τὸ μεθόριον.

— Σεῖς δὲν ἐγράψατε;

— Μάλιστα, πολλὰκι, καὶ πάντοτε χωρὶς νὰ λάβω ὀπάντησιν. Ἐγράψα μίαν ἐπιστολήν ὅτε εἶμεθα εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σαλόν, δύο ὅτε ἤμην εἰς Βέλγιον, ἄλλην ὅταν ἐρθάσαμεν εἰς Τοῦρ, ἄλλην μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ χθὲς τὸ ἑσπέρας ἀκόμη ἐγράψα ἐκ νέου.

— Ἐγὼ ὑποθέτω, Ἰάκωβε, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σὰς δὲν ἐφθασαν εἰς Μαρέιλ καὶ ὅτι κατεσχέθησαν ὑπὸ τῶν Πρώσων.

— Κἀτι τέτοιο λέγω καὶ ἐγὼ ὅτι συμβαίνει.

— Οἱ ἐκεῖ κάτω φίλοι σας μὴ γνωρίζοντες ποῦ βρισκασθε, δὲν δύνανται νὰ σὰς γράψουν.

— Μάλιστα, αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν σιωπὴν των.

— Ἰάκωβε, ὑπέλαβεν ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ, ὁ ἀνάδοχος σας, ὁ λοχαγὸς Βαγιάν, ἔχει πολλὰ τέκνα;

— Ἡ Ἰωάννα εἶνε ἡ μονογενὴς του θυγάτηρ.

— Ζῆ ἀκόμη ἡ σύζυγος τοῦ λοχαγοῦ Βαγιάν;

— Ὅχι, ἡ καυμένη ἡ ἀγαθὴ Λίκατερὴν πρὸ πολλῶν ἐτῶν πέθανε.

(Ἀκολουθεῖ)

πρέπει να διδάσκονται όλα αι τάξεις του λαού τα γράμματα, διότι τότε θα καταντήσει να μη υπάρχουν πλέον εις τον κόσμον εργάται η υπηρέται προς περιποίησιν της θεωράτου και πανσόφου κοιλίας των Καπουτσίνων, ο άρθογράφος, λέγομεν, ούτος ώνόμασε τον Κοΰπερ ατρελλόν και έθεώρησε τό ζήτημα λελυμένον πλέον!!

Πρό πάντων εις τό έδαφος των φυσικών επιστημών, και ιδίως της Ιατρικής, βλέπει τις βλαστανούσας τερατώδεις ιδέας εκφερομένας όχι μόνον υπό των κάτω τάξεων του λαού, αλλά και υπό ανεπτυγμένων ανθρώπων.

Αναφέρομεν μεταξύ χιλίων εν παράδειγμα αξιοθρηνήτου καταπτώσεως του ανθρώπινου νοός :

Είς φίλος, καθ' όλα τα άλλα ανεπτυγμένος, μάς αναφέρει μίαν ήμέραν ότι ο κ. Δείνα πάσχει από αίματουρίαν σπεύδει μάλιστα άμέσως να δώση εξηγήσεις του πάθους, και λέγει μετά σοβαρότητος και πεποιοθήσεως κωμικής: «φαίνεται ότι τό αίμά του θα έχάλασε».

— . . . . .!!!

— Η τουλάχιστον ο οργανισμός του θα είνε εις αναστάτωσιν.

— . . . . .!!!!

— Έπι τέλους 'μπορεί ο άνθρωπος να έκοπίασε πολύ κατ' αυτάς.

— . . . . .!!!!!!

(άκολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Χθές, ώρα 3 μ. μ., εντός παντοπωλείου τινος κατά την όδον Σοφοκλέους, ο Ίω. Σταυρόπουλος εκ Σπάρτης κατόπιν έριδος έτραυματίσε διά ξύλου κατά την κεφαλήν έλαφρώς τον Παναγ. Δεμέστιχον, υπηρέτην του παντοπωλείου.

Περί την 3 μ. μ. ώραν ο υπάλληλος του Ίπποσιδηροδρόμου Κωνστ. Γράψας, έρίσας προς τον συνάδελφόν του Ν. Παναγιωτόπουλον, εξήγαγε μάχαιραν και έπετέθη κατ' αυτού, άλλ' έκρατήθη άμέσως άνευ δυστυχήματος και ώδηγήθη εις την Αστυνομίαν.

Χθές περί ώραν 9 μ. μ. ή Σοφία Ξενιτου ένεκα λόγων φιλοτιμίας έλαθεν αρκετήν δόσιν φωσφορών. έσώθη δε του βεβαίου κινδύνου τη έγκαίρως βοηθεία του προσκληθέντος υπό του ύπαστυνόμου του Σ', αστυνομικού Ιατρού Γούζαρη.

Συνελήφθη εν Πειραιεί υπό του αυτόθι αστυνομικού βοηθού δυνάμει εντάλματος συλλήψεως του άνακριτου κυρίου Ιατρίδου ο Δημ. Νομικός ή Ρούσος, διαβόητος λωποδύτης, επί κλοπή κατηγορούμενος. Υπό δε του κλητήρος Γερμανού ο Άλ. Γεωργίου, όστις κατά τά τέλη Μαρτίου άφήρησεν εν

βαρέλιον πλήρες έλαίου εκ τινος φορτηγίδος του αυστριακού άτμοπλοίου.

Νέος τις καλής οικογενείας έτραυματίσθη δι' έγχειριδίου την παρελθούσαν νύκτα κατά την πλατείαν της Ομονοίας παρ' άγνωστου, ο ύπαστυνόμος του ΣΤ' έπελήφθη άνακρίσεων.

Ούδεις προσεβλήθη εξ εύλογίας ένταύθα τε και εν Πειραιεί.

Μετηνέχθησαν εις Κάνθαρον ο εν τῷ Ναυστάθμῳ προσβληθείς ναύτης Ίω. Γενάτος, έτών 22, και ή άνακαλυφθείσα χθές, εν Πειραιεί εύλογίωσα Άννα Χατζή Κυριακού.

Απεβίωσαν δε εν μὲν τῇ πόλει Πειραιῶς ή Εύγενική Τσαμπού, εν δε τῷ Κανθάρῳ ο Μύρων Πατακό.

Ενεβολιάσθησαν υπό των αστυνομικῶν Ιατρῶν εν Πειραιεί χθές 200 άτομα.

ΠΑΝΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Δευτέρα 9 μ. μ.	Διά Γύθειον, Καλάβρυτας, Πύλον, Μυράθων, Κυπαρισσίας, Κατάκολον, Ζάκυνθον, Μεσολόγγιον, Πάτρας και Κόρινθον.
Τρίτη 9 π. μ.	Διά Κόρινθον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, ένθα συναντάται με τά δια Brindisi αποπλέοντα.
Τρίτη 9 μ. μ.	Διά Σύρον.
Πέμπτη 7 μ. μ.	Διά Χαλκίδα, Στυλίδα και Βόλον.
» 9 »	» Σύρον
Σάββατον 9 π. μ.	Διά Κόρινθον, Πάτρας, Κέρκυραν κατευθείαν (ένθα συναντάται με τά δια Brindisi αποπλέοντα) και δια Ζάκυνθον, Κατάκολον, Κυπαρισσίας κτλ. δια συναντήσεως εις Πάτρας την αυτην έσπέραν.
Σάββατον 7 π. μ.	Διά Χαλκίδα, Στυλίδα και Βόλον.

Ο ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ

κύριος Σπυριδων Ζωχιός έσχημάτισε

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

όπου αναδέχεται την πώλησιν οίωνδήποτε βιβλίων, περιδικών, εφημεριδών. έχων ανταπόκρισιν μετά των επαρχιών και της Ευρώπης.

Εγγυήσεις τιμιότητος περι την διαχείρισιν.